

[Nina Andersen.]

ber, er, at det, der for os er en arbejdsform, en arbejdsramme, må kunne blive noget retningsgivende ud over landet. Jeg kan ikke love på mine ærede kollegers vegne ikke at ville stille ændringsforslag, når udvalget ikke vil gøre det; i hvert tilfælde kræver det, at jeg først forhandler med mine kolleger, og jeg må altså forbeholde mig at stille et ændringsforslag ved anden behandling.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Man siger om mit ændringsforslag, at det går ud på at give en fortrinsret. Deroverfor vil jeg gøre opmærksom på, at det er jo noget, der, om jeg så må sige, er en del af grundlaget for forretningsordenen. I præsидiet sidder der jo også forholdsvis små grupper; der er fortrinsret, blot med en stopper på et vist punkt. Jeg kan ikke se, at det spiller nogen rolle for den højtærede formand, om han står alene overfor et eventuelt flertal, for formanden kan jo altid appellere til tinget. Enhver afgørelse, der træffes i udvalg eller andetsteds, kan appelleres til tinget, og her er det antallet af medlemmer, der er afgørende. Baggrunden for mit forslag er, at efter den foreslåede ordning får min gruppe ingen repræsentation, hverken i præsидiet eller i udvalget for forretningsordenen, vi bliver skudt ud. Jeg mener, det er urimeligt, at vi helt bliver sat udenfor repræsentation i den almindelige tingenes orden. Hvilken skade ville der ske, hvis vi var med? Hvorfor kan man ikke gøre denne rimelige indrømmelse? Det er det, jeg ikke kan forstå.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Gustav Pedersen): Må jeg sige til det ærede medlem fru Nina Andersen, at dette er nok formelt en første behandling, men reelt er det en anden behandling. Der har været udsendt et foreløbigt forslag allerede i begyndelsen af denne samling til samtlige medlemmer; sagen har været behandlet i et udvalg, der har haft korrespondance med grupperne; følgelig må denne behandling betragtes som en anden behandling. Når jeg beder om at få spørgsmålet stillet i bero, er det, fordi det er strengt nødvendigt at få forretningsordenen færdig.

Der er ikke tid til bare en tåleligt forsvarlig udvalgsbehandling forinden. Det er altså det, jeg henstiller.

Til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen vil jeg gerne sige, at der kan jo ikke, hvis man skal bygge på forholdstal, sikres et ubegrænset antal partier sæde, hverken i præsidium eller udvalg. Det er vilkårene, og der er ikke andre, som kan rette dette for det ærede medlem end de vælgere, som han har sat til i temmelig høj grad.

(Kort bemærkning).

Rager: Efter at det ærede medlem hr. Vagn Bro havde rejst spørgsmålet om sekretærhjælp, udtalte ordføreren, hvad der vel kun er naturligt, at der ikke altid kunne garanteres at være en folketings tjenestemand, der kunne stilles til rådighed som sekretær, men, føjede ordføreren til, man havde i lønningsudvalget med fordel anvendt en tjenestemand fra finansministeriet som sekretær. Det er denne sidste udtalelse, der kalder mig frem, for hvis den bliver stående ukommenteret, vil deri synes at ligge, at præsидiet vil forbeholde sig i de tilfælde, hvor en sekretær ikke kan skaffes blandt folketingets tjenestemænd, at henvende sig i ministeriet. Dette vil jeg advare imod. Det vil være muligt, når man skal bruge en sekretær, at gå alle andre steder hen end netop i ministeriet for at finde en sekretær. Dette anbefaler jeg.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Vi havde tidligere 15 medlemmer i udvalgene, nu forhøjer man tallet til 17. De såkaldte store partier kunne have beholdt deres nuværende repræsentation, selvom der skulle være afsat en plads til kommunisterne og retsforbundet. Jeg synes, at når man betragter folketingets udvalg som en arbejdsplads, er det helt urimeligt, at man holder grupper ude, som kan være afgørende for, hvad der bliver flertal for i tinget. Det står for mig, som om det er noget, man laver netop for at hindre, at udvalgsflertallet og folketingsflertallet kommer til at passe sammen.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Gustav Pedersen): Til det ærede medlem hr. Rager vil jeg sige, at